העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל־אביב, טלפון 26785, ת. ד. 136. מען למברקים: „עולמפרס". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההפצה: דוד טופל ובניו, תל־אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי: אורי אבנרי

ראש המערכת: שלום כהן

עורך משנה: רוב איתן

עורך כיתוב: סילבי קשת

עורך תבנית: זקי

כתב בכיר: אלי תבור

צלם המערכת: אריה קרן

חברי המערכת: שייע גלזר, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, יוסף אבו חמדי, דן מרגלית, אביבה סטן, אבנר פרי, עמוס קינן, שלמה קרן.

העתון הנקרא ביותר במדינה

לא מכבר הזכרתי את מאות הגליונות של העולם הזה המגיעים מדי שבוע אל מעבר לים — אם בצורת מנויים ואם באמצעות קוראינו בארץ, הדואגים לשלוח את גליונותיהם למכריהם. פה ושם נקראים הגליונות על־ידי אויבים מושבעים, כמו עודד גרודצקי, סטודנט בבוסטון, הכותב לי בעדינות כי „אנחנו מקבלים את שבועונכם מדי שבוע, וכל פעם שאני קורא אותו, כן גוברת בי השנאה אליכם, וביחוד אליך, אדון אבנרי." אני מקווה שרוב קוראינו האחרים בחמש יבשות מגלים לנו חיבה רבה יותר.

אחת התוצאות החיוביות של תפוצה בינלאומית זו, היא שיש לנו מאות כתבים־מתנדבים ברוב ארצות העולם — קוראים הממהרים להודיע לנו על כל דבר הקורה מסביבם, אשר לדעתם עשוי לעניין אותנו.

כך קיבלתי, השבוע, מכתב לוהט מידי משה ברנשטיין, מטובי הציירים הישראליים, השוהה עתה בפאריס. ברנשטיין גזר מעתון צרפתי תצלום יפה במיוחד של דויד בן־גוריון, בשעה שהוא מניח את ידו בתנועה ידידותית על פרק־ידו של קונראד אדנואר. כותב ברנשטיין: „אני שולח לכם תצלום זה, כי אני יודע ששום עתון אחר בארץ לא יפרסם אותו. בראותי את התצלום בעתון צרפתי, נחרדתי עד עומק לבי. כל סורי ועינויי עמנו, כל מיליוני הילדים שנשרפו חיים בכבשנים — עמדו לנגד עיני, יחד עם צחוק הגורל שלעג לכל המוסר והקדושה."

ברנשטיין, שהוא בעל מגמה דתית־יהודית מובהקת בציוריו, מוסיף: „לא תמיד אני מסכים עם תוכן שבועונכם, אבל הנני מניח ברגע זה את כל החשבונות שהייתי יכול לנהל אתכם, ושולח את התצלום" (ראה תמונה).

★ ★ ★

קטע יותר משמח גזר מעתון זר הקורא משה („פרד") בראנד, השוהה בניו־בריסן, ארצות־הברית. הוא שלח לנו כתבה משעשעת על הכוכבות הישראליות בהוליבוד, שהתפרסמה בעתון אמריקאי מקומי בעיר שהותו, ושעזרה לנו בחיבור הכתבה המופעה בעמודים 10־11 של גליון זה.

מוסיף בראנד: „„אין כמו העולם הזה לקיום הקשר עם הנעשה בארץ, ואודה שבראותי את שער השבועון בתיבת־הדואר, מתעורר בי רגש שקשה להעלותו בכתב... אגב, כמה צדקתם בכותבכם על חתונות הפספורט!"

מארץ אחרת — מגרמניה — כתב לי מיכאל קפלן, הלומד את מדעי המדינה באירופה. „במשך חודשי שהותי באירופה, נפגשתי עם סטודנטים ושאר ירקות ממצריים, מארוקו, סוריה ולבנון," הוא מספר, „ונוכחתי לדעת כי הנ"ל קורצו מחומר משובח ועתידים להיות חברים נאמנים ומסורים לכל ברנש.

„כל אותם היהודים שבאו לישראל מ־84 וחצי מדינות אירופה, הממאנים להשלים עם מקומה הגיאוגראפי של ישראל ורוצים להזיזה בכוח לעבר אירופה — נראים ככסילים בעיני. השם ‚מדינות אסיאתיות' גורם להם כנראה בושה רבה. אין הם רואים ואין הם רוצים לראות את התכונות החיוביות הברוכות הטמונות בעשרותיהן בעמים האסיאתיים. רק השלום הסופי והמוחלט עם מדינות ערב יעלה את ישראל לפסים הנכונים וישחרר את כלכלתה מתלות בעמים אחרים."

אגב, הקורא קפלן, אחד הישראלים המעטים שהצליחו לחדור לחברה הגרמנית הנוצרית, משוכנע כי „האנטישמיות עדיין מושרשרת חזק בעם הגרמני".

★ ★ ★

הייתי רוצה לנצל הזדמנות זו כדי להאיץ בקוראינו בחוץ־לארץ לענות על השאלה שהפניתי אליהם לפני כמה שבועות: „מה הדבר העיקרי בו עולה ישראל על הארץ שאתה נמצא בה, ומה הדבר העיקרי בו עולה הארץ שאתה נמצא בה על ישראל?"

כמה מהקוראים כבר שלחו לנו תשובות מאלפות, ואף המציאו את תצלומיהם ופרטיהם האישיים, כבקשתי. מה אתך, קורא יקר בחו"ל?

אדנואר ובן־גוריון בעתון צרפתי

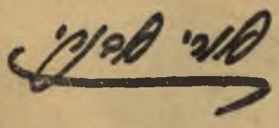

מכתבים

גג אחד

בהסתמך על מכתב העורך לקורא (העולם הזה 1173), בו הוזכרו גם אנשי החוג הרעיוני „מערך", המלוכדים סביב כתב־העת הנושא אותו שם, הריני להעיר כדלקמן:

במידה שגוף מדיני או קבוצה רעיונית מתלכדים סביב אידיאולוניה מסויימת, יש להם זכות קיום עצמי, וכל הדוגל בדמוקרטיה אינו יכול לכפור בערך פעילותם.

השקפת־עולמו של החוג הרעיוני „מערך" באה על ביטויה מעל דפי כתבי־העת שלנו. הכרוז שהוזכר על־ידי העורך הינו רק חלק קטן ממערך הרעיונות המאחדים אותנו.

אשר לשיתוף־פעולה אפשרי בין פלגים שונים, השואפים לחידוש מהותי במשטר וברוח הציבורית שלנו — שיתוף זה רצוי מאד גם לאנשי „מערך", ואמנם הוחל בו, בינינו ובין גורמים ציבוריים שונים, בדרג אינדיוידואלי ובלתי־מחייב, לפי שעה. נקווה שמיפגשים אלה יורחבו בעתיד.

מקסים גילן, חוג „מערך", תל־אביב

...כאחד העוקב באהדה אחרי כל הגילויים הרעיוניים החדשים, מבלי להזדהות אישית אף עם אחד מהם, הריני רוצה ללחוץ את ידי העורך על דבריו הנבונים. נדמה כי ההבדל היחיד בין כל הפלגים החדשים נעוץ באמביציות האישיות של יוזמיהן. מכיוון שכולם אומרים כמעט את אותו הדבר (שהעולם הזה מטיף לו מזה עשר שנים), הם נאלצים להשקיע את מיטב מרצם בהסברת „הניגודים התהומיים" בין אחד לשני. כך, במקום להילחם במשטר שכולם מגנים אותו, הם לוחמים רק אחד נגד השני ועוזרים למשטר לשגשג ולהתבצר.

מאחר שממילא אין כעת כל אפשרות להפיל את המשטר בעתיד חנראה לעין, ואיש מיוזמי הפלגים לא יהיה בקרוב ראשממשלה, מדוע לא יתאחדו כל הפלגים בינתיים תחת גג אחד לליבון משותף של הבעיות?

יחיאל בן־דרור, ירושלים

ההשתוללות והפרופסור

שלוש פעמים הידד להעולם הזה (1174), על הפירסום המזורז של דברי הפרופסור פארקינסון, על המסים. זו הפעם הראשונה שמישהו יעז להגיד בגלוי את אשר כולנו מרגישים: שמס־ההכנסה הורס את המדינה.

אגב, האם תמונת האיש שחרב המסים תקועה בגבו (בראש המאמר) היא פארקינסון עצמו?

גרשון הרצברג, תל־אביב

פארקינסון

כן — כפי שהוא נראה בעיני הקאריקטוריסט הבריטי אוסבורן. אשר ל־פארקינסון בחיי יום יום — ראה תמונה.

באותו יום בו קראתי את מאמר העורך „השתוללות" (העולם הזה 1171) הופיעו פקידי מס־ההכנסה בכפרנו לגבות מסים בלתי־צודקים, וביקרו אצל אחד מתושבי הכפר, המטופל בארבעה ילדים, והחמישי בדרך. איש זה עודו מתגורר אצל אביו, בחדר

רק
חלבינה
מרגדינה
חלב
טעימה יותר
עדינה יותר
טריה יותר
כשר למאכלי
חלב בלבד
חלבינה
HALAVINA
חלבינה
Closed System מיוצרת ב

לאצטבאות
Supaslot
זויתן מתכת מנוקב
בזיי־ר בזיי־ת
מפעלי מתכת אשקלון בע"מ
טל־ 21964-28517
רח' הירקון 106 – תל־אביב